

EGLUTÈ

VASARIS

1995

FEBRUARY

Vol.46 / Nr.2

EGLUTĖ

VASARIS / FEBRUARY / 1995 Vol. 46 Nr. 2

TURINYS

- 1 MYLĖK, LIETUVI, TĄ BRANGIĄ ŽEMĘ, Maironis
- 2 SEK MAN PASAKĄ
- 12 VASARIO 16, Jonas Minelga
- 13 DIEVO DRAUGAI, N. Nausėdienė
- 17 VYTĖS NEMUNĖLIO EILĖRAŠČIAI
- 18 PIEŠINĖLIS, Justinas Marcinkevičius
- 19 PROTINGAS KVAILYS, S. Maršakas
- 23 AR ŽINAI?, N.N.
- 26 PIEŠIAM IR RAŠOM
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKAI

*VIRŠELIS — Dail. Noros Aušrienės
SKYRIŲ VINJETĖS:*

*Zitos Sodeikienės ir
F. Vaitiekūnienės*

KITAS ILIUSTRACIJAS PIEŠĖ:

D. Hockermanas — 2,3,4,5,6,7,8,9,10

Kazio Veselkos — 12

Marijos Ladigaitės — 17

K. Judikaičio — 19,20,21,22

E. Mulionienės — 29

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata — 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus — 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13154 Sparrow Ct., Lockport, IL 60441.

Vyr. redaktorė (editor) — Nijolė Nausėdienė.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

KOREKTORĖ : Regina Kučienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

APDAILA, RINKIMAS, LAUŽYMAS: KOVAS Publishing, Cicero, IL.

LIETUVIŠKAS RAIDYNAS: Jonas Boguta.

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo trail, Lockport, Ill 60641. Second class postage paid at Lockport, Ill 60641. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, Il 60441.

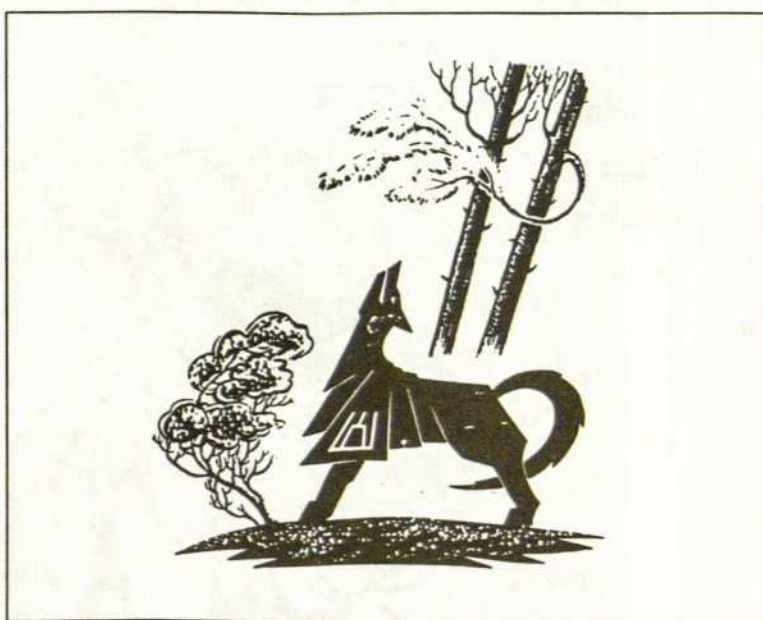
Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

MYLĖK, LIETUVI, TĄ BRANGIĄ ŽEMĘ

MAIRONIS

Mylėk, lietuvi, tą brangią žemę,
Kurioj nuo amžių tėvai gyveno:
Čia tavo kūnas sau maistą semia,
Čia grynai dvasiai tiek sveiko peno!

Mylėk jos kalbą, senovės būdą,
Jos girių kvapą, žaliąsias pievas;
Į jos dirvonus pasėjęs grūdą,
Žinai, jog vaisių palaimins Dievas.

Mylėk prabočių kapus garbingus,
Kur amžiais ilsis tėvynės sūnūs!
Mylėk tuos amžius vardais garsingus,
Kurie išugdė tautos galiūnus!

DVYLIKA ŠOKANČIŲ PRINCESIŲ

Brolių Grimų pasaka

Vieną kartą gyveno karalius ir jis turėjo dvylika gražių dukterų. Kiekvieną naktį karalius užrakindavo jų miegamojo kambario duris, bet kiekvieną rytą jas atrakinęs, jis rasdavo princesių iki skylių prašoktus batukus. Niekas net iš dvariškių negalėjo suprasti, kur princesės prašoka savo batukus.

Tada karalius paskelbė, kad jei kas galėtų išaiškinti per tris naktis šią princesių paslaptį, tai tam jis į žmonas atiduosiąs vieną iš savo dukterų. Priedo dar jis valdys visą karaliją po jo mirties. Bet taip pat, jei kas bandys ir neišaiškinti, tai tas bus nužudytas.

Vienas princas nutarė išbandyti savo laimę. Jis buvo karaliaus gražiai priimtas ir pavaišintas. Jam paskyrė kambarį šalia princesių kambario. Jos visos miegojo viename kambaryje. Durys bu-

vo paliktos praviros, kad princas galėtų matyti kur jos eina. Tik princas pasijuto greitai išvargęs ir jis kietai užmigo. Kai jis atsibudo, buvo jau rytas ir pamatė, kad princesės iki skylių buvo prašokusios vėl savo batukus. Tas pats kartojo antrąją ir trečiąją naktį. Princas už tai užmokėjo savo galva.

Daug jaunuolių bandė atspėti šią princesių paslaptį, bet nei vienam iš jų nepavyko. Visi jie pasivaišinę, staiga užmigdavo ir už tai sumokėdavo savo gyvybėmis.

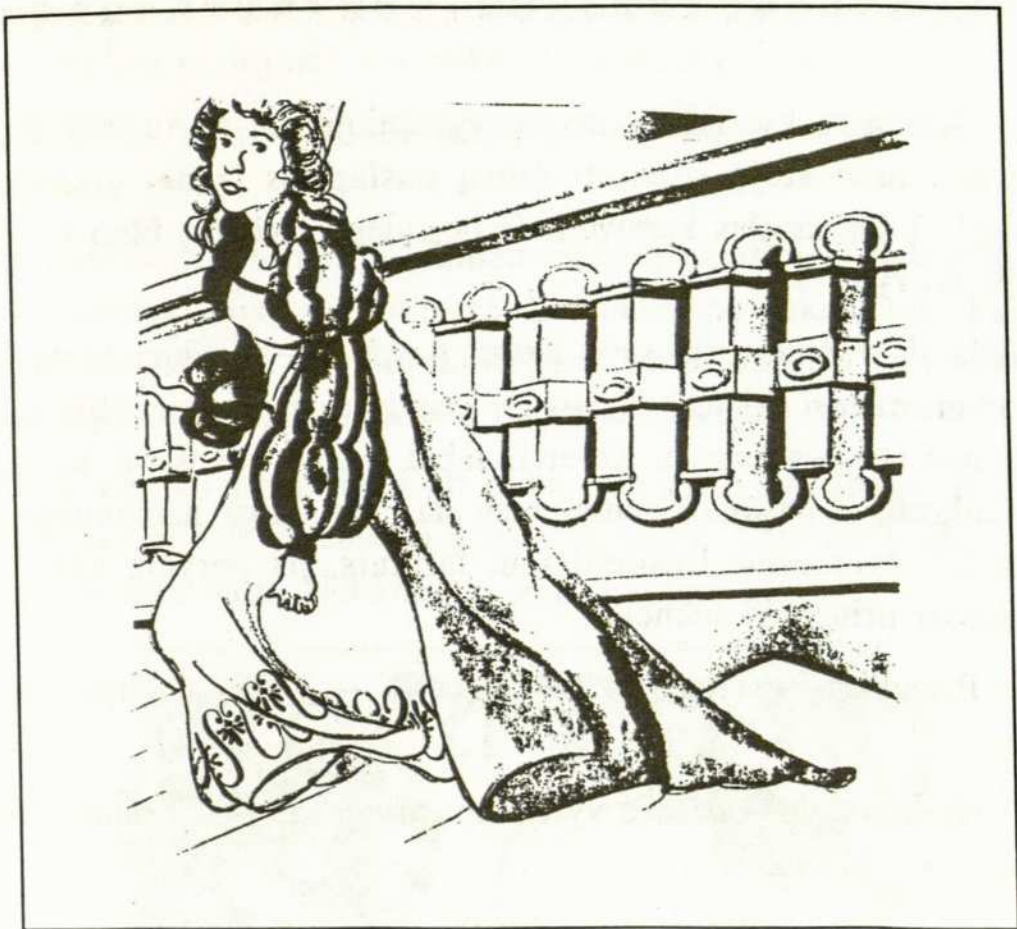
Vieną dieną pro šią karalystę ėjo vargšas kareivis. Netikėtai jis sutiko vieną seną moteriškę, kuri jo paklausė, kur jis einas?

— Iš tikrųjų aš nežinau, — atsakė jai kareivis. Tada dar juokais jis jai pridėjo, — Galbūt aš sužinosiu kur princesės prašoka savo batukus!

— Tai nėra labai sunku padaryti, — pasakė jam moteris. — Tiktai nereikia gerti vyno, kai tau kiekvieną naktį atneš. Ir tau reikia vaidinti miegantį.

Tada senoji moteris padavė jam laikrodį ir pasakė:

— Šis laikrodis padarys tave nematomu ir taip tu galėsi sekti paskui princeses.

Ir taip vargšas kareivis, nuėjęs pas karalių, pasisiūlė sužinoti princesių paslaptį. Jis, kaip ir visi, buvo gražiai priimtas ir pavaišintas. Tą naktį vyriausioji princesė atnešė jam vyno taurę. Bet kareivis pabarzdėje turėjo prisirišęs kempinę į kurią supylė visą vyną. Tada jis krito į lovą ir ėmė garsiai tyčia knarkti.

Princesės, išgirdusios jį knarkiant, ėmė juoktis. Tada jos pradėjo puošniausiais rūbais rengtis ir sukinėtis prieš veidrodžius, patenkintos savimi.

Tik tai viena jauniausioji kažko nerimavo ir ji pasakė:

— Nesidžiaukite! Aš nujaučiu kažką negero įvyksiant.

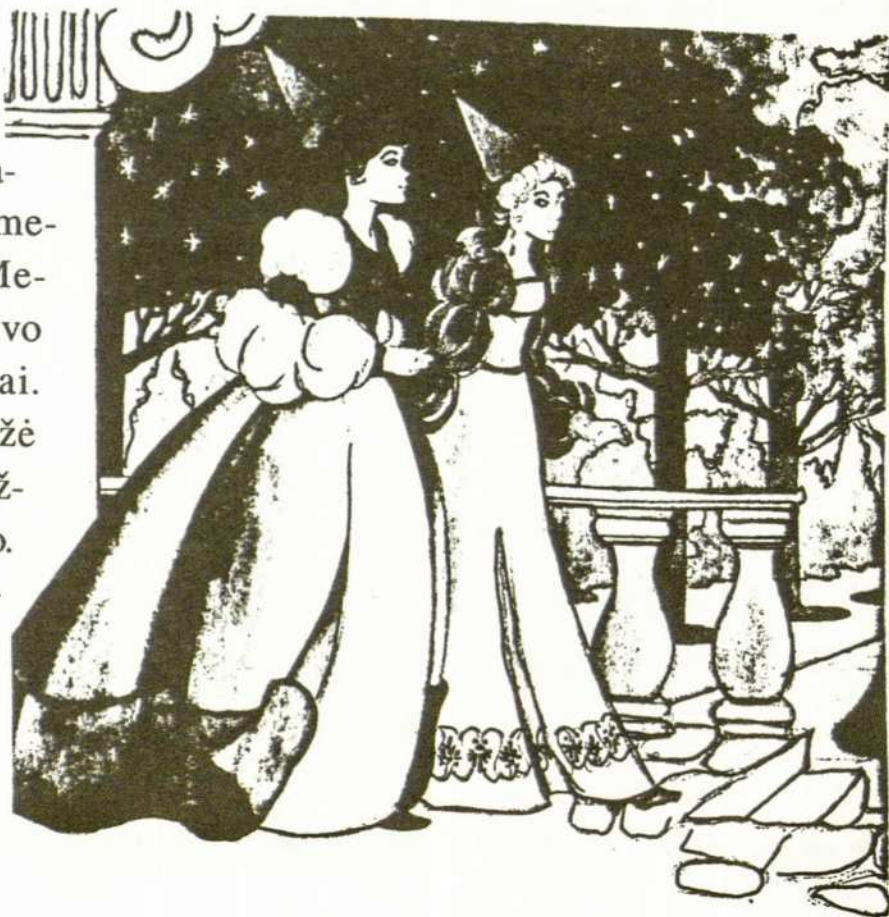
— Kokia tu kvaila! — atsakė vyresnioji. — Ar tu užmiršai kiek princų čia buvo atėję sužinoti mūsų paslapties ir nei vienam iš jų nepavyko! O šis vargšas kareivėlis ir be miego miltelių būtų užmigęs ir miegojęs iki ryto.

Tada ji, nuėjusi prie savo lovos, paspaudė ją vieną kartą ir lova staiga, nugrimzdusi iki grindų, atvėrė grindyse angą. Princesės viena po kitos leidosi laiptais žemyn. Kareivis labai greitai pašoko iš lovos, užsikabino laikrodį ir pasidarė nematomas. Taip jis dabar nematomas galėjo sekti paskui princeses. Besileidžiant laiptais, jis netyčia užmynė ant jaunesniosios princesės suknelės.

— Palaukit! — staiga sušuko princesė. — Kažkas užlipo ant mano suknelės!

— Nesamonė! — pasakė vyresnioji princesė. — Tikriausiai užsikabinai kur nors už vinies.

Ir taip jos toliau leidosi laiptais žemyn iki jos išėjo į gražią, apaugusią medžiais alėją. Medžių lapai buvo visi sidabriniai. Kareivis nusilaužė vieną šakelę ir užsikišo už švarko. Jaunesnioji išgirdusi šakelės trakstelėjimą, su nerimu sušuko:

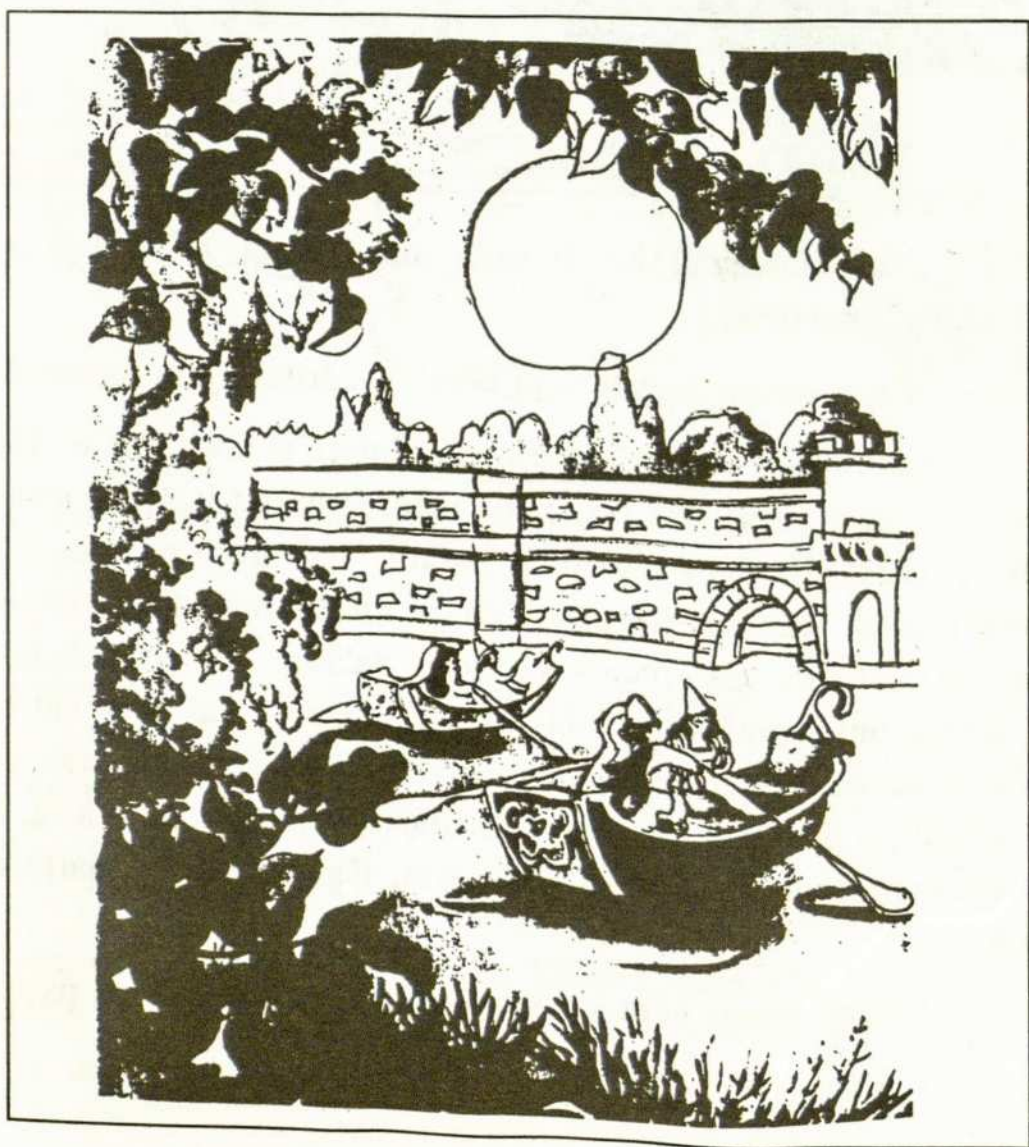

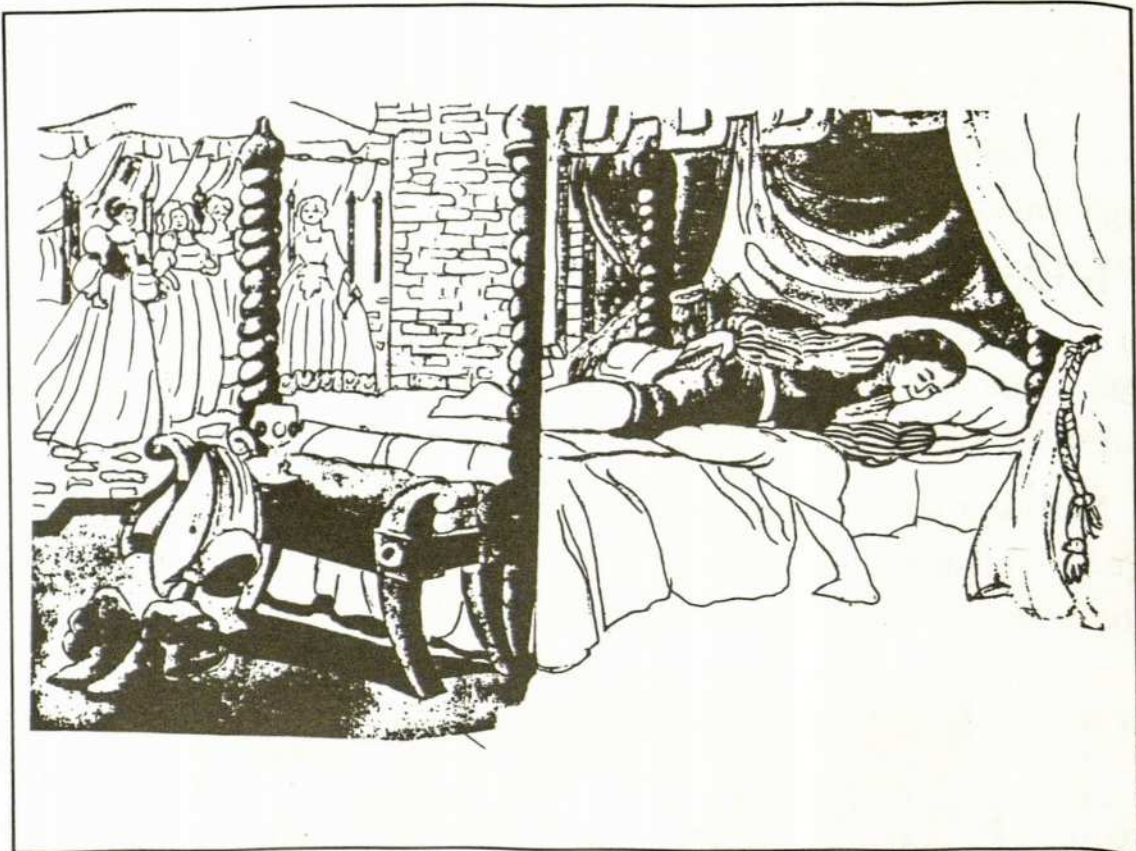
— Ar jūs girdėjote? — verkė ji. — kažkas yra ne taip!

— Nebūk kvaila! — vėl atsakė jai vyresnioji — Tai tikriausiai saliutuoja mūsų garbei.

Ir taip jos vėl ėjo tolyn. Toliau medžių lapai buvo auksiniai, o dar toliau — deimantiniai. Kareivis vėl nusilaužė po šakelę nuo kiekvieno medžio. Jaunesnioji ir vėl girdėjo trakstelėjimus, bet vėl kiekvieną kartą ją vyresnioji apramindavo, kad tai tik saliutų garsai.

Netrukus jos priėjo didžiulį ežerą prie kurio su valtimis laukė jų 12 princų. Kiekviena iš jų susėdo į atskiras valtis. Kareivis įsėdo į jaunosios princesės valtį. Netikėtai princas pasakė:

— Nežinau kodėl, bet ši valtis atrodo daug sunkesnė, negu kad kitomis naktimis?

— Kaip keista! Net ir vėjo nėra! — pritarė jam princesė.

Kitoje ežero pusėje stovėjo didžiuliai gražūs rūmai. Iš jų sklido muzikos garsai. Jie priplukdė valtis prie pat laiptų ir visi jie suėjo į rūmus. Kareivis nusekė iš paskos. Ten grojo muzika ir jie pradėjo šokti. Kareivis irgi šoko, tik jo niekas nematė. Ir taip jie šoko be sustojimo iki trečios valandos nakties. Princesių batukai iki skylių buvo prašokti. Tada jos vėl sulipo į valtis ir vėl tuo pačiu keliu visos sugrįžo į namus. Kareivis, vėl nepastebimas, pirmą jų užlipo greitai laiptais ir, nusiėmęs laikrodį, šoko į lovą. Jis vėl apsimetė kietai miegantis. Princesės, išgirdusios jo knarkimą, pasakė:

— Dėl jo mums nėra ko pergyventi. Jis nežino mūsų paslapties.

Princesės pasikabino savo gražius rūbus ir skylėtus batukus padėjo po savo lovomis.

O kareivis kitą rytą dar nieko nepasakojo karaliui. Jis su princesėmis taip ėjo šokti sekančią naktį ir dar trečią naktį. Kiekvieną naktį viskas kartojosi taip pat. Tik tai trečiąją naktį kareivis dar įrodymui pasiėmė vyno taurę.

Po trijų naktų kareivis nuėjo pas karalių. Kartu jis nusinešė medžių šakeles ir taurę, o princesės, pasislėpusios už durų, klausėsi ką kareivis sakys. Kareivis papasakojo karaliui apie princesių naktines

išvykas. Papasakojo apie 12 princų, rūmus, muziką ir šokius. Parodė karaliui nuskintas šakeles ir vyno taurę.

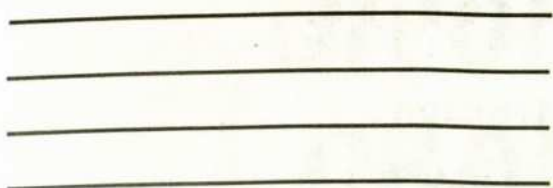
Karalius liepė pašaukti princeses. Jos suprato, kad meluoti tėvui negali ir viską prisipažino.

Tada karalius, tęsėdamas savo žodį, paklausė kareivio, kurios dukters jis norėtų į žmonas. Kareivis atsakė:

— Aš jau nesu toks jaunas, kaip buvau, todėl aš pasirenku vyriausiąją.

Taip kareivis gavo į žmonas vyriausiąją princesę ir po karaliaus mirties paveldėjo visą jo karalystę.

ŽODŽIAI

praviros — atidarytos

anga — įėjimas

trakstelėjimas — laužomos šakos garsas

knarkti — miegant leisti garsus per burną

alėja — takas parke

GEGUTĖ

Žemaičių pasaka

Gegutė, priskridusi prie savo seno artojaus, kuris buvo senas ir kurčias, klausia kur yra karvių piemenys? Artojas, o jis buvo žemaitis, klausėsi, klausėsi, bet nesuprato ką gegutė jam sako ir jis pats ėmė klausti:

— Kū kū kū sakai!

Gegutė, supyko, nusispjovė ir pradėjo mėgdžioti žemaitį: “Kū kū kū, kū kū, kūkū.

Šitaip iki šios dienos, tolyn skrisdama, vis dar spjaudosi ir kūkuoja.

VASARIO 16

Jonas Minelga

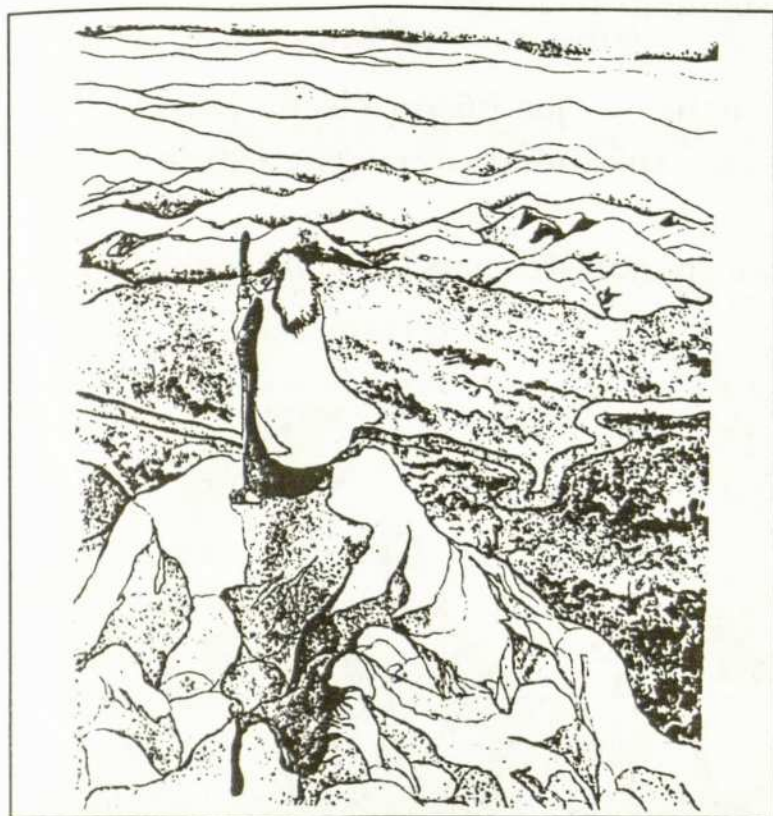
*Anksti šį rytą
Iš lovų kėlėm,
Mokyklonėjom
Su vėliavėlėm.*

*Neėjom — bėgom,
Vejuosi sesę.
Kūliu įvirstam
Abu į klasę.*

*Toli už slenksčio
Nusviedęs lazda
Žvalgaus — virš medžių
Trispalvė plazda.*

*Šuoliuoja Vytis,
Iškėlęs kardą,
O aš — minėdamas
Tėvynės vardą,*

*Kovon už laisvę
Žygiuoti noriu
Šauniam pulkely,
Tarp savanorių.*

STEBUKLINGAS

ŠALTINĖLIS

POVILAS JAKAS

Viename dideliame miške buvo labai aukštas kalnas. Ant to kalno gyveno senas senelis — atsiskyrėlis. Visi apie jį žinojo, bet niekas pas jį neateidavo. Daug metų senelis atsiskyrėlis jau buvo praleidęs toje vienatvėje.

Kartą pasklido gandas, kad tas senelis savo karštomis maldomis išprašęs iš Dievo stebuklingą šaltinėlių. Kas to šaltinėlio vandens atsigersias, tas visada liksias jaunas ir niekad nemirsias.

Išgirdę žmonės ėmė būriais plaukti pas atsiskyrėlį. Jie apstojo visą kalną, kiekvienas norėjo paragauti nors lašelį to stebuklin-

gojo vandens. Senelis atsiskyrėlis, pamatęs tokią daugybę žmonių, iš pradžių išsigando. Bet sužinojęs ko jie nori, nusiramino ir galvojo, ką daryti. Jis jokio šaltinėlio neturėjo. Bet ar žmonės patiktų jo žodžiais?

Tada senelis atsiskyrėlis išėjo iš savo namelio ir tarė susirinkusiems:

— Ar jūs norite būti visada jauni?

Visa minia suūžė, sujudėjo ir atsakė:

— Taip!

— Gera, — tarė senelis, — jūs būsite visada jauni.

Tie žodžiai, lyg saulės spinduliai, džiaugsmu nušvietė visų veidus.

— Ar norite pasidaryti nemirtingais? — vėl paklausė atsiskyrėlis.

- Taip! Taip! — iš visų pusių skambėjo atsakymas.
— Gerai, — kalbėjo senelis, — jūs būsite nemirtingi.

Girdint šitokią atsiskyrėlio kalbą, visų akyse spindėjo džiaugsmas.

— Ar jūs norite atsigerti iš stebuklingojo šaltinio? — dar klausė senelis.

Sulig tais žodžiais minia susijudėjo, ėmė veržtis prie atsiskyrėlio ir reikalavo, kad tik greičiau parodytų tą stebuklingąjį šaltinį.

Tada Dievo tarnas ramiai apžvelgė žmones išmintingomis akimis ir jiems pasakė:

— Jau daug šimtų metų, kai šios žemės paviršiumi teka stebuklingojo šaltinio vanduo, kuris duoda amžiną gyvybę ir amžiną jaunystę. Aš stebiuosi, kad jūs iki šiol to šaltinio nežinojote ir iš jo negėrėte. Tas gyvojo vandens šaltinis yra Dievo malonė, kurią mums atnešė jo mylimasis Sūnus. Kas iš to šaltinio gers, užtikrinu, tas bus amžinai jaunas ir amžinai gyvas, — baigė senelis atsiskyrėlis.

Tuos žodžius išgirdę, žmonės nuleido galvas, susimąstė ir, nė žodžio daugiau nebetarę, grįžo į savo namus.

PIRMOJI AŠARA

Rytų legenda

Kai Adomas ir Ieva pradėjo dėl savo nuodėmių gailėtis, tai Dievui jų pagailo.

— Nelaimingi mano vaikai, — gailestavo Dievas. — Nuteisiau aš jus už tai, kad prasikaltote, ir išvariau iš rojaus. Dabar jūs einate į naują, dar nežinomą gyvenimą, kur patirsite vargo ir skausmo. Bet nemanykite, kad nubaudęs paliausiu jus mylėjęs ir jumis rūpinęsis. Žinau, kad kartais jums teks daug skausmo, nusivylimų pakelti, kartais gyvenimas pasidarys jums kartus. Todėl dovanuju štai šitą perlą. Jis vadinasi ašara. Kada jums atsitiks kokia nelaimė: slėgs sunkumai, siela bus suspausta, kai gailėsitės, kad suklydote, ašara išriedės iš jūsų akių, ir jums pasidarys lengviau.

Taip Dievui bekalbant, Adomo ir Ievos akyse pasirodė ašaros ir nuriedėjo ant žemės. Tai buvo pirmosios ašaros suvilgiusios žemę...

Ir kiekvieną kartą, kai tik Adomas ir Ieva verkė, jiems palengvėdavo žemiškas gyvenimas. Tas ašaras jie paliko savo vaikams, anūkams ir kartų kartoms.

ANGELAS SARGAS

Angelas Sargas
Lydi kiekvieną,
Saugo vaikutį
Naktį ir dieną.

Ką tik darysi,
Kur tik keliausi, —
Angelas Sargas
Kužda į ausį.

Angelo Sargo
Dieviškas žodis
Man žemės kelią
Tikrą parodys.

DIEVE, GLOBOKI

Dieve, globoki
Mūsų tėvynę,
Mirusius glauski,
Laisvę kur gynė.

Dieve, apsaugok
Gimtąją žemę,
Tavo malonė
Viską mums lemia.

Rankose Tavo
Visas pasaulis —
Visa anapus
Ir šiapus saulės.

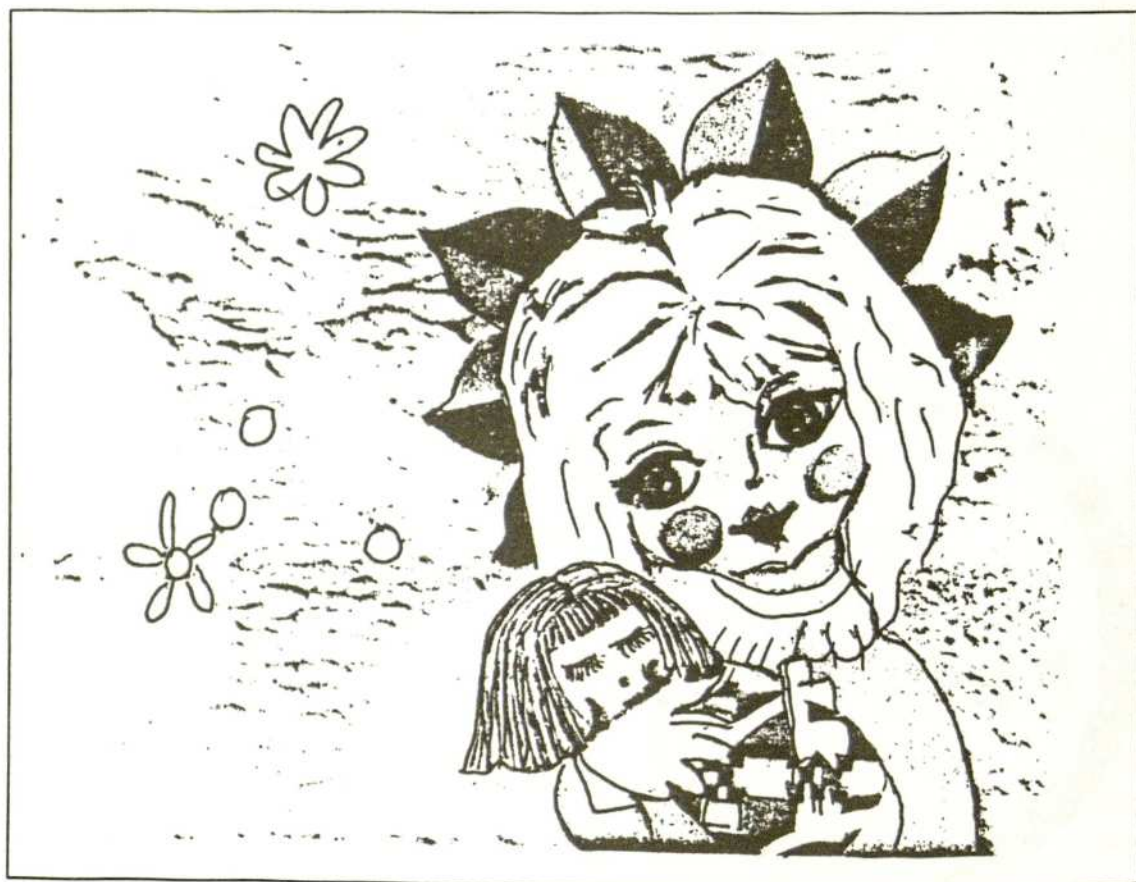
PIEŠINĖLIS

Justinas Marcinkevičius

Iš pat ryto, iš pat ryto,
Vos tiktai prašvinta,
Viens po kito, viens po kito
Medžių lapai krinta.

Šėmas rūkas tingiai plauko —
Lingo, vai tai lingo!
Ir ant pievos, ir ant lauko
Žalios spalvos dingo.

Aš nupiešiu žalią kiemą,
Žalią beržynėlį.
Vasara gyvens per žiemą
Mano piešinėly.

PROTINGAS KVAILYS

Rusų pasakų motyvais parašė S. Maršakas

Ką tik kvailys padaro —
Vis ne taip, vis nieko gero.

Ko tik imas — vis kvailai,
Vis išeina atbulai.

Vakarienei verda sniegą,
Su rėčiu vandens išbėga.

Saulę gaudo kepure,
Skuba turgun vakare.

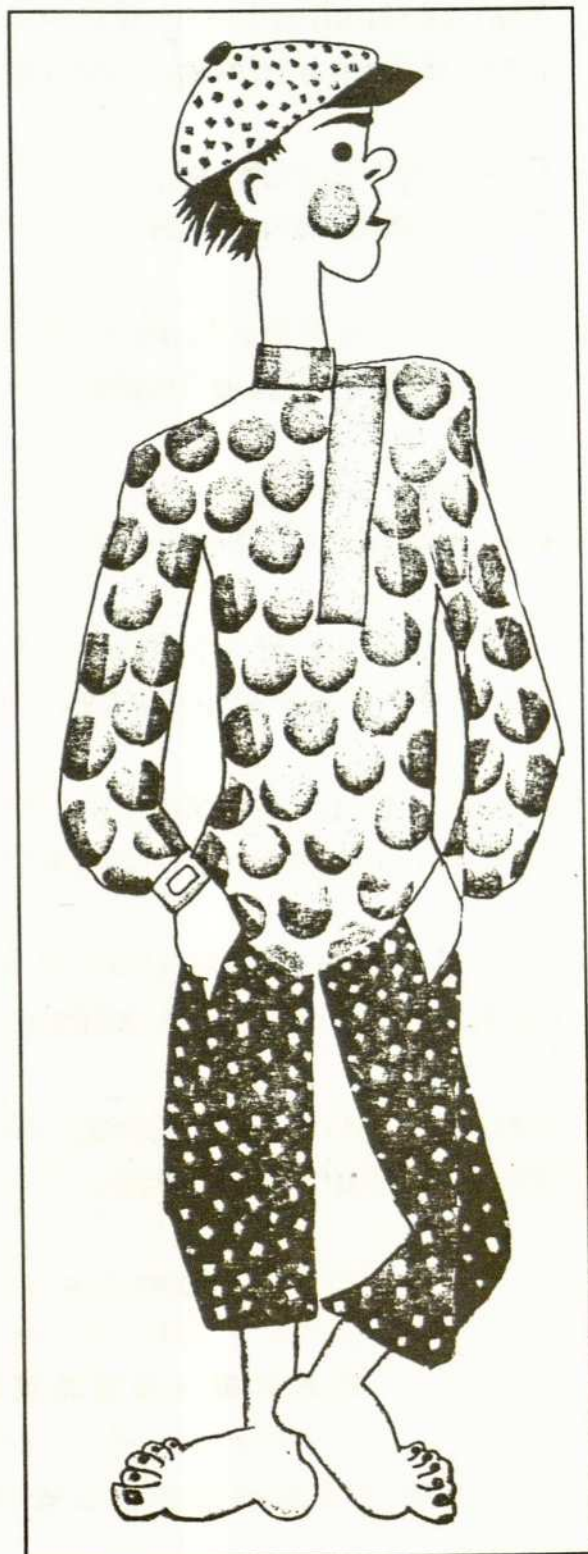
Kad vagis neįsibrautų,
Naktimis nevagiliautų,

Tempia girion langines
Ir duris ąžuolines.

O ant stogo karvę kelia,
Kad nuėstų žolę žalią.

Ką tiktai kvailys padaro —
Vis ne taip, vis nieko gero.

Tai ne vietoj užraudos,
Tai smagiai nusikvatos.

Štai vestuvininkai grįžta —
Nuo dainų padangė plyšta.

O kvailys it pupeles
Barsto ašaras gailias.

Vyrai kvailį pasičiupo,
Lupo, lupo, kol prilupo.

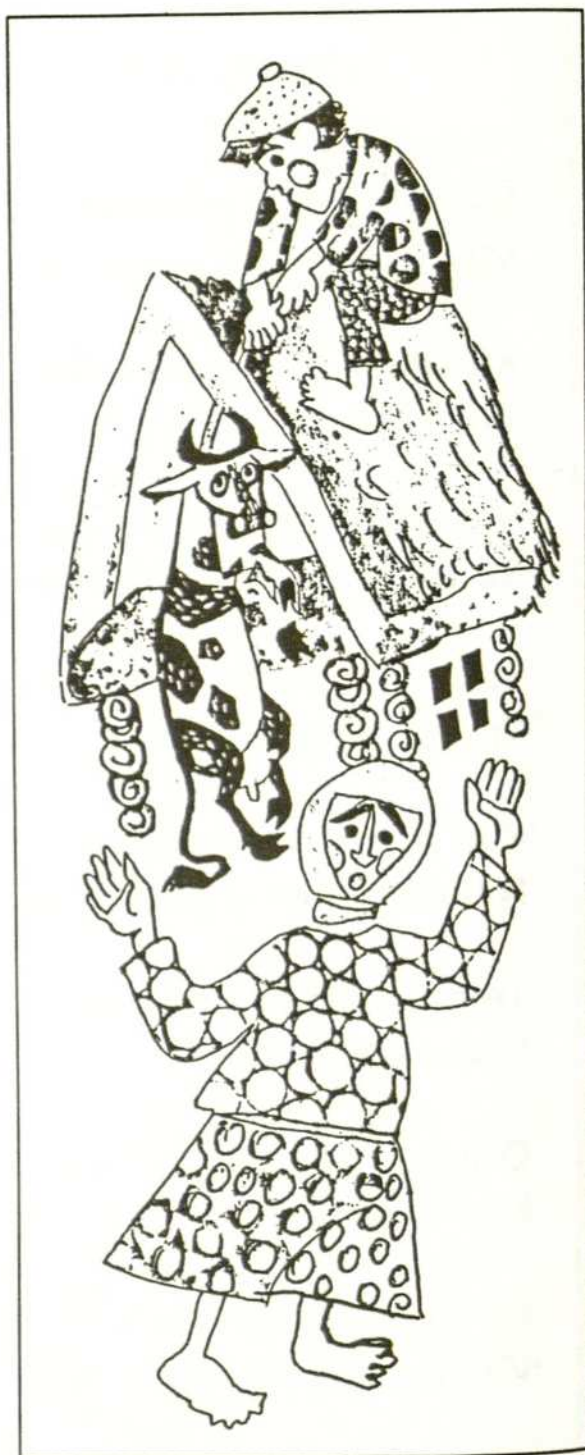
Kol paliko begulįs —
Vos alsuojantis kvailys.

“Ak, norėjau aš įtikti,
Na, o žmonės ėmė pykti.

Verkia nuotaka, sakau, —
Reikia verkt — ir pravirkau.

Kitąsyk neapsijuoksiu —
Vestuves pamatęs — šoksiu”.

Štai, praėjęs lauką platų,
Priešais laidotuves mato.

Ir seni čia, ir jauni
 Lydi mirusį liūdni.

Dėbt kvailys į marga minią:
 "Jeigu žmonės nusimine,

Aš pagrosiu, ir minia
 Eis linksmesnė pro mane!"

Ir staiga nusišypsojęs,
 Ėmė šokti, miklinti kojas.

Ėmė jis delnais pliaukšėti,
 Batų užkulniais kaukšėti.

Vyrai kvailį pasičiupo,
 Lupo, lupo, kol prilupo.

Kol paliko begulįs —
 Vos nemirštantis kvailys.

"Ak, norėjau aš įtikti,
 Na, o žmonės ėmė pykti.

Kitąkart neapsijuoksiu —
 Ir neverksiu, ir nešoksiu.

Pažiūrėję į mane —
 Nepažinsit niekas, ne!"

Ir kur eina, kur sustoja —
— Ne, ne taip! — kvailys kartoja.

Ne, ne taip! — žmonėms orus
Drožia tiesiai, kaip gudrus.

Jie neverkia, nedainuoja.

Jis ranka į viską moja.

Kas pažvelgs, tasai suklys —
Nesupras, kad jis kvailys.

Mokiniai skaičiuoja rašo.
— Ar gerai? — paaiškint prašo.

Ne, ne taip! — Kvailys į tai
Jiems atsako nelauktai.

Siuva kurpiai ir siuvėjos,
Skalbia baltinius skalbėjos.
— Ne, ne taip! — Kvailys bosu
Šaukia šaipos iš visų.

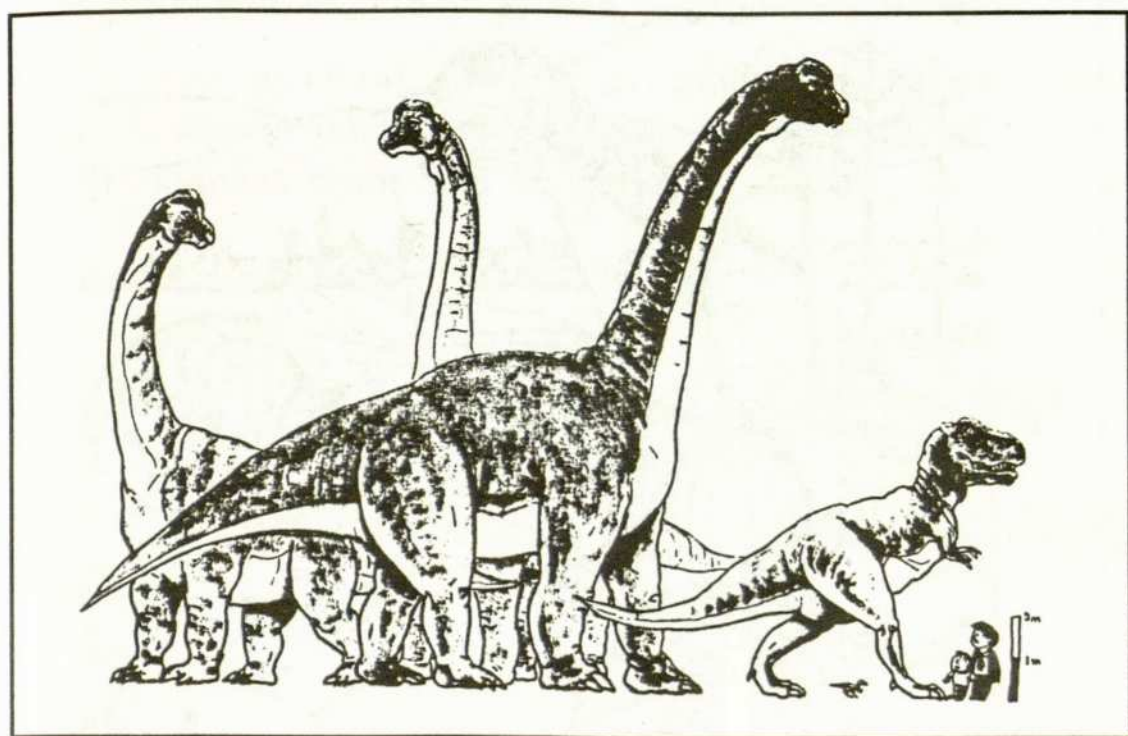
Ir ne taip silkes žvejoja,
Ir ne taip ant arklio joja,
Ir ne taip barščius raugina,
Ir ne taip vaikus augina!

Žiūri žmonės, klausos kvailio
Ir nedrįsta karšt jam kailio.
Kraipo galvas į šalis:
"Koks protingas tas kvailys!"

DINOZAURAI

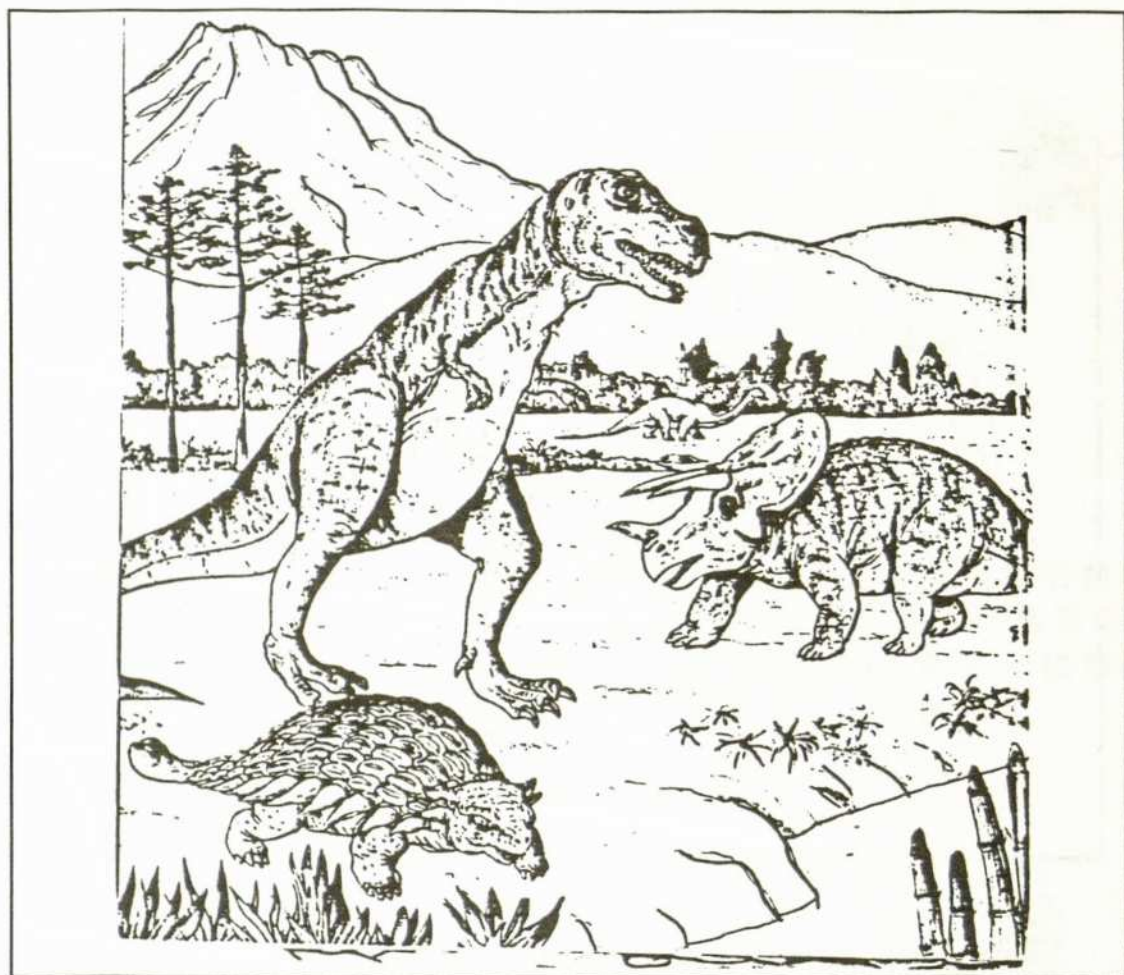

Dauguma dabartinių gyvūnų gerokai skiriasi nuo savo protėvių, gyvenusių prieš milijonus metų. Yra žinoma, kad per daugelį kartų gyvūnų rūšys pasikeičia. Atsiranda ir naujų rūšių. O tos, kurios nesugeba prisitaikyti, gali išmirti ir tapti išmirusiomis rūšimis.

Turbūt garsiausias iš visų prieš milijonus metų gyvenusių gyvūnų yra dinozauras. 140 milijonų metų dinozaurai viešpatavo

pasaulyje. Kai kurie iš jų, pavyzdžiui, bračiosaurai buvo virš 100 pėdų didumo. Bet buvo ir ne didesnių už varną. Jie visi išmirė maždaug prieš 65 milijonus metų, ir niekas nežino kodėl. Kai kurie mokslininkai mano, kad per greitai pasikeitė aplinka, ir jie nesuspėjo prisitaikyti. Dabar dinozaurai visiškai išnykę. Mes niekuomet nepamatysime gyvo dinozauro.

Dinozaurai buvo mėsėdžiai ir žolėdžiai. Vieni iš jų bėgo ant dviejų kojų, o kiti šuoliuodavo arba naudojosi keturiomis ko-

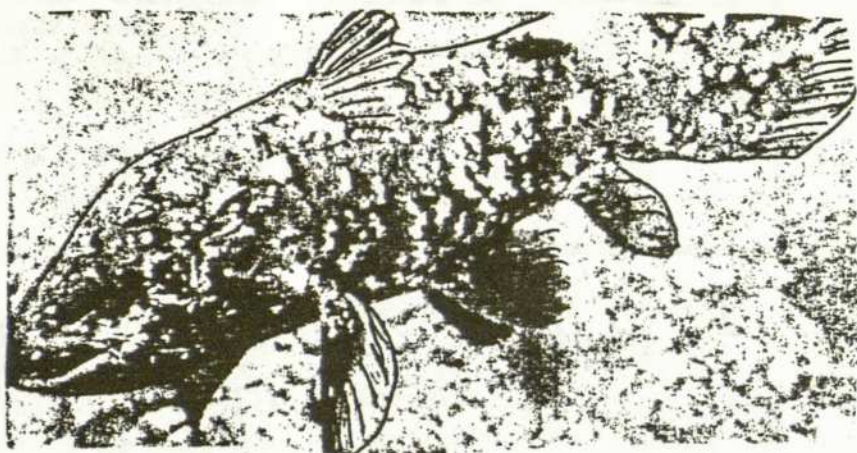

jomis. Visi dinozaurai priskiriami roplių šeimai. Dinozaurai ir jų skraidantieji bei plaukiojantieji giminaičiai nebuvo panašūs į šių dienų roplius. Visi šie fiziniai pasikeitimai vystėsi per milijonus metų evoliucijos keliu.

Vienas kitas gyvūnas per milijonus metų išliko visai nepasikeitęs. Tokie gyvūnai vadinami "gyvosiomis iškaskenomis". 1938 metais prie Afrikos krantų buvo sugauta riešapelekė žuvis

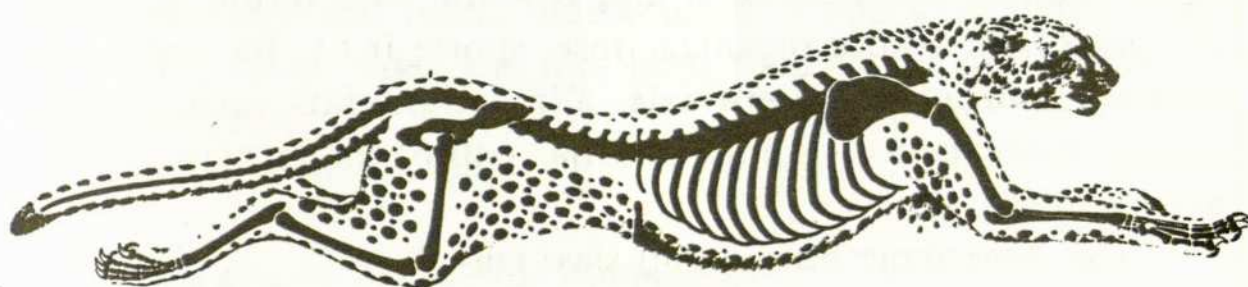
LATIMERIJA.

Mokslininkai buvo radę šios žuvies iškastinių ir manė, kad ji jau 70 milijonų metų yra išnykusi. Per visą tą laiką ji nė trupčio nepasikeitė — galbūt to-

dėl, kad jūros gelmės, kur ji gyvena, irgi nė kiek nepakito.

Ne visi gyvūnai gyvena grupėmis arba kolonijomis. Gyvūno vienišiaus pavyzdys — tigras. Jis medžioja ir maitinasi vienas. Kiekvienas tigras turi savo teritoriją. Kitus tigrus jie vėja šalin.

Varnėnai maitinasi visu pulku. Visi drauge jie sutupia nakvoti.

Ir kai kurie grobuonys gyvena grupėmis. Vilkai telkiasi į gaują. Jie kartu persekioja ir pjauna grobį. Paskui gaujos nariai dalijasi laimikį.

Greičiausias sausumos žinduolis yra gepardas. Jis bėga daugiau kaip 100 km. per valandą greičiu.

*Rašo Šv. Kazimiero mokyklos mokiniai
Klevelandas, Ohio*

LIETUVIAIS ESAME MES GIMĘ

Nežiūrint, kad mes esame gimę Amerikoje, bet mūsų tėvai ir seneliai yra lietuviai. Kad išlaikytume tą lietuviybę, mes turime eiti į lietuvišką mokyklą, nors ir ne visada tai darome noriai. Yra svarbu mokėti lietuvių kalbą, nes ji parodo mūsų tautybę. Mūsų lietuviškumas mus išskiria iš kitų žmonių. Mes turime galimybę dalyvauti lietuviškose organizacijose, sporte ir t.t. Tuo pačiu mes norime draugauti su lietuviais. Gimę lietuviais turime garbę pažinti mūsų tautos didingą istoriją, papročius, tradicijas ir seniausią kalbą.

Čia Amerikoje turime būti savo tautos ambasadoriais ir niekad neišsižadėti savo lietuviškos kilmės, savo kalbos ir, gal kartais sunkiai ištariamų, pavardės. Turime stengtis sukurti lietuviškas šeimas ir savo vaikams duoti lietuviybės pagrindus taip, kaip tą mes gavome iš savo tėvų. Geras mums pavyzdys yra Amerikos Vyčiai, kurie iš tikrųjų ne daug kalba lietuviškai, bet didžiuojasi savo lietuviyste. Aš esu labai laimingas gimęs lietuviu.

Matas Laniauskas

“Lietuviais esame mes gimę” turi didelę reikšmę lietuviams. Tos eilutė sako, kad reikia likti lietuviu ir būti kaip mūsų seneliai ir proseneliai. Sako, kad mes gimę lietuviais ir turime taip išlikti ir nepražūti.

Antras posmelis sako:

Kaip ažuols drūts prie Nemunėlio

Lietuvis nieko neatbos.

Kaip eglė ten prie Šešupėlio

Ir vėtroj, ir žiemą žaliuos.

Mes turime stovėti tvirtai, kaip ažuolas prie Nemuno ir nieko nebijoti. Mes turime stovėti, kaip eglė prie Šešupės, kuri atlaiko ir vėtrą, ir žiemą. Mūsų kalba ir lietuviybė turi būti perduodama iš kartos į kartą. Kai tėveliai liepia kalbėti lietuviškai, tai aš žinau kodėl. Jie nori, kad mes kiekvieną minutę, kiekvieną sekundę neužmirštume, kad esame gimę lietuviais.

Venta Civinskaitė

“Lietuviais esame mes gimę” — tai tik pradžia, likimo lemta. “Lietuviais norime ir būt” — už tai patys esame atsakingi. Mes tai atliksime pirmiausia būdami geri žmonės, padarydami ką nors gero gyvenime ir neskriausdami kitų. Taip pat svarbu būti geraisiais lietuviukais, išmokti kiek galint daugiau apie Lietuvą ir jos garbingą praeitį, jai padėti ir skleisti gerą jos vardą kitataučių tarpe ne tik žodžiu, bet ir pavyzdžiu.

Nors mes didžiuojamės savo tauta ir kultūra, labai svarbu mums negalvoti, kad mes esame geresni už kitus ir neniekinti kitų tautų ir kultūrų. Mes visi esame Dievo vaikai, svarbu mums gražiai sugyventi ir gerinti pasaulį.

Lisa Krivinskaitė

Gimti lietuviu yra didelė garbė. Taip, kaip žmogus negali išsirinkti savo tėvų, taip negali ir pasirinkti sau tautybės. Lietuvis negali daryti gėdos savo tautai. Lietuvis turi daryti viską, kad Lietuvos vardas būtų išaukštintas ir gerbiamas visų žmonių per visus amžius. Jei žmogus blogai elgiasi, tai jis atneša gėdą ne

tik savo šeimai, bet ir visai tautai. Lietuvos istorijoje buvo daug sunkių laikų, bet ir net tada lietuviai nepasidavė ir išlaikė savo kalbą, raštą. Lietuviai slapta gabeno knygas, slapta mokė vaikus lietuvių kalbos, rizikavo savo gyvybėmis. Nors mums yra lengviau kalbėti angliškai, bet mes turime stengtis kalbėti lietuviškai. Atėjo mūsų eilė — išlaikyti lietuvių kalbą. Jei neprašus kalba — neprašus tauta. Yra garbė gimti lietuviu.

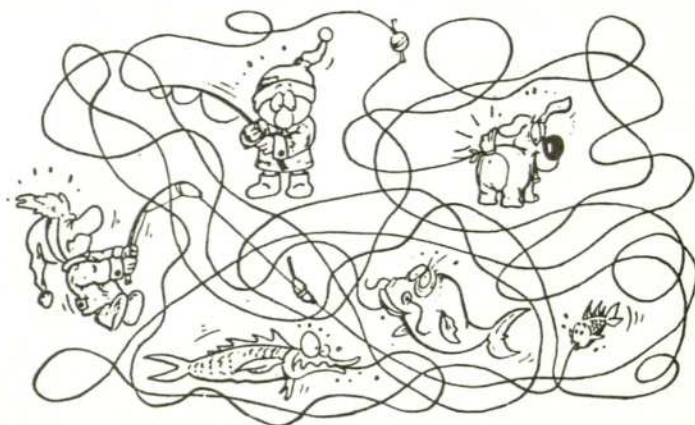
Kristina Kliorytė

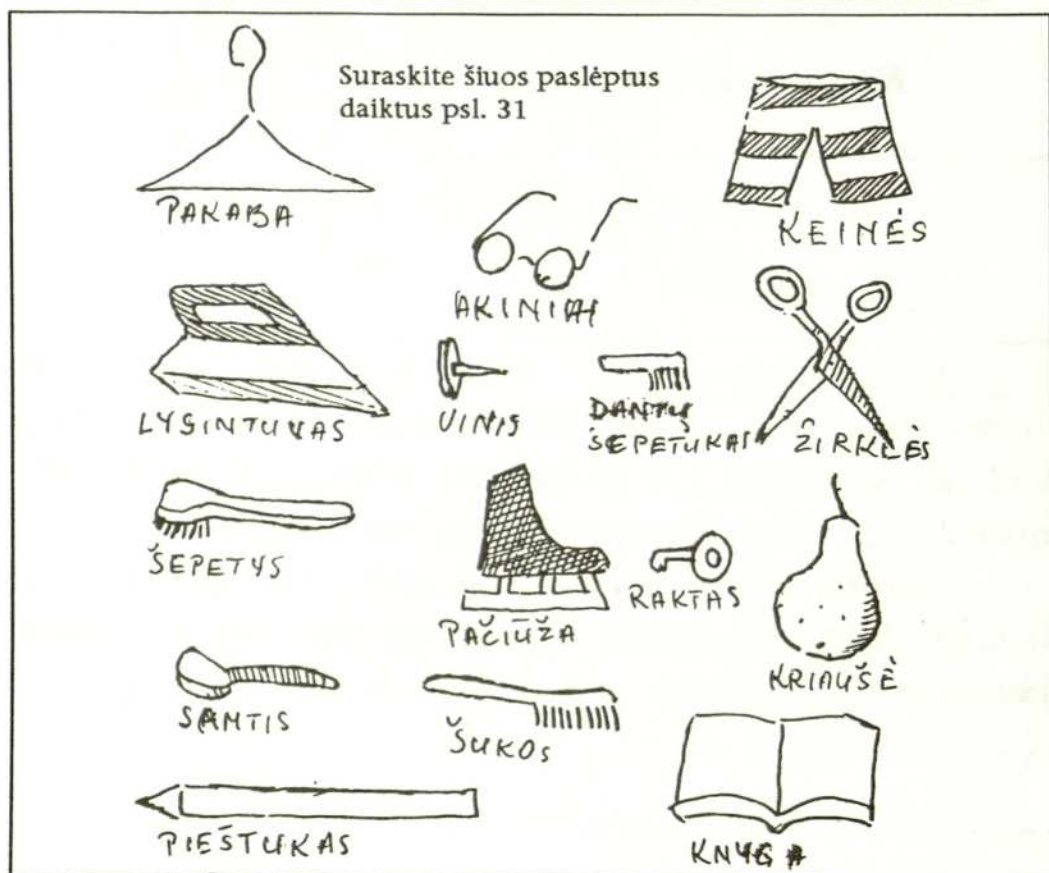
Daug žmonių klausia manęs apie mano vardo kilmę. Jiems negirdėtas vardas "Mindaugas". Pradžioje galvojau, kad jie pasijuoks, bet paskui pamačiau, kad jie domisi ir nori žinoti. Aš didžiuojuosi, kad esu lietuvis.

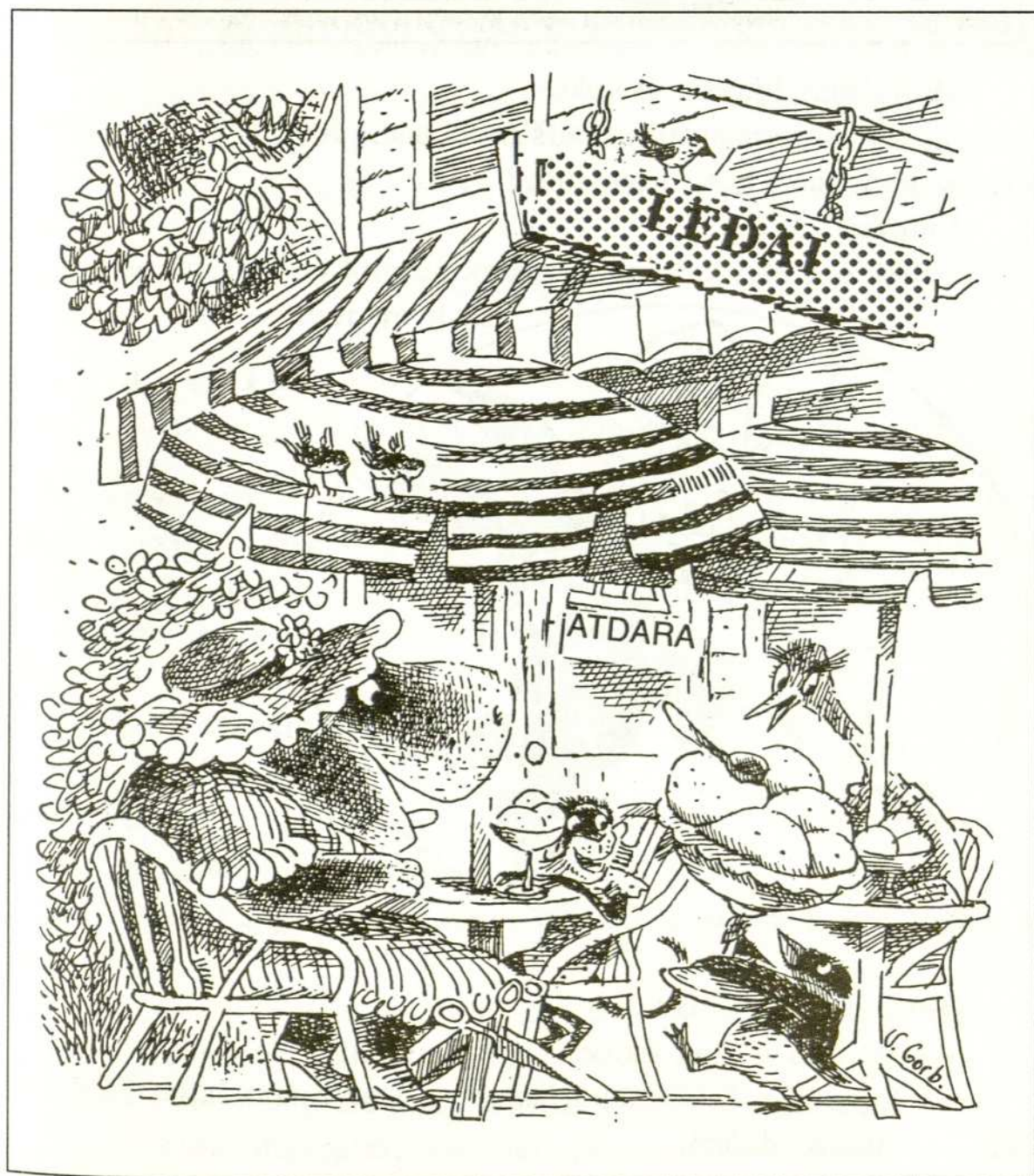
Gera yra būti lietuviu. Aš galiu važiuoti į stovyklas ir turiu daug tokių pačių draugų. Aš džiaugiuosi, būdamas lietuviu.

Mindaugas Idzelis

LINKSMIEJI NYKŠTUKAI VIKAS IR VUKAS BEI JŲ ŠUNELIS SARGIS
NUSPRENDĖ PAŽVEJOTI. ATSPĖK KURIAS ŽUVIS SUGAVO.
NUPIESĖ RAMŪNAS GRAŽULIS.

Mokytojas klausia Jonuko:

— Jei aš padėsiu tris kiaušinius, o tu, Jonuk, padėtum dar keturis, kiek tada būtų kiaušinių?

Jonukas:

— Aš nežinau kaip su jumis, pone mokytojau, bet aš kiaušinių nededu.

★★★★★

— Vaike, ką tu veiki toje obelyje? — paklausė praeivis

— Ar nematote užrašo, kuris sako, kad negalima lipti ant žolės, — atsakė vaikas.

★★★★★

Tėvas klausia dukros:

— Su kuo mama kalbėjo visą valandą prie durų?

— Su ponia Stašiene. Ji sakė, kad neturinti laiko užėiti į vidų, — atsakė dukra.

★★★★★

Du lenkai nusipirko po arklių. Jie nutarė, kad vasaros metu su arkliais galės užsidirbti pinigų. Tiktai, žiemai atėjus, jie ne-

turėjo kur padėti arklių, tad nutarė juos paleisti laisvai pasiganyti.

— Bet kaip mes atpažinsime kuris tavo arklys ir kuris mano, pavasariui atėjus? — paklausė vienas.

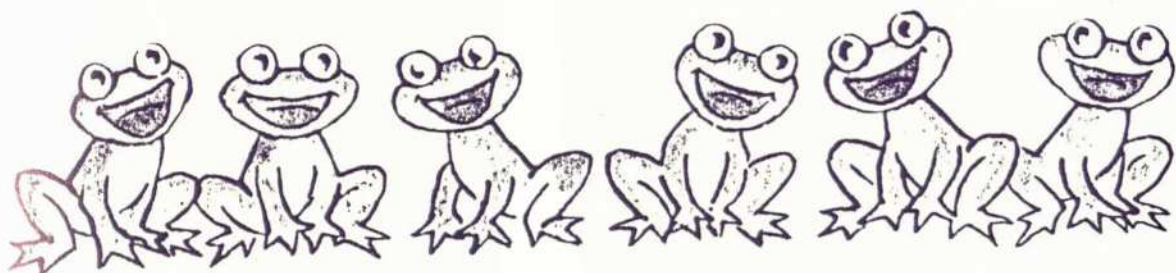
— Lengvai, — atsakė kitas. — Mes pakirpsime mano arklio karčius ir tavo arklio uodegą.

Taip ir padarė. Tiktai iki pavasario užaugo iš naujo arklių uodega ir karčiai.

— Ką dabar darysime? — tai pamatęs vėl paklausė pirmasis.

— Kodėl tu negali paimti baltą arklių, o aš paimsiu juodą? — ramiai atsakė antrasis.

★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★ ★

Aldutės neleido į teatrą.

— Šį filmą žiūrėti leidžiama nuo šešiolikos metų. O tau tik aštuoneri...

— Tai aš žiūrėsiu tik pusę filmo... — atsakė mergaitė.

Onutė lipo laiptais ir nešėsi dubenį su vandeniu.

— Onute, atsargiai! — sako jai vyresnioji sesuo. — Nesuklupk!

— Nesirūpink! — sako Onutė. — Aš gerai laikaus įsikibus į dubenį.

Kai baltosios snaigės
Apklos mus kelius,
Šiaurys neleis bėgiot po laukus, —
Skaitykit "Eglutę".

Sugriš paukšteliai į namus,
Vėl sužaliuos visi laukai.
Velykos bus... Margučiai...
Skaitykite "Eglutę".

Atostogų važiuosime toli,
Vieni prie ežero, kiti — pajūryn,
Kelionė tolima ir nuobodi —
Skaitykime "Eglutę".

Jau lapkritys beldena į duris,
Už langų vėjas ir lietus.
Prie židinio susėdę kambary —
Skaitykime "Eglutę".

Nijolė Nausėdienė